מסורת הש"ס

גמ' ב) כ"מ סבר וכ"ג ל"ק **ג)**תוספתא דדמאי ג)[וע"ע בכ"מ פ"ג דין י"ח מהלכות תרומות שמי נוסחאות ופירושיהן] **ד)**[בילה ט. ע"ש] **ה)**[לקמ' לב.] **ו)**[תוס' מוען קד. ד"ה מלא וכו' וכן בהרא"ש פ' כל הבשר סי' ד' גרסי' אמר רבינא הלכה וכו' מיהו בשלמות פ' תמור' איתא הלכך] **רש"י ז)**בכולן ים בהן טופח הגשה ומפרש וכו' מכריע הס"ד ומס"ד טופח הגשה דבר מועט הס"ד ומס"ד ופס היה כהן כו' בכהן המסייע הס"ד ומה"ד ס"ג ומגיע מ"ט וכו' ומ"ק הס"ד **ח)**[ל"ק יח.] **ט)**לה כהן הל"ל **י)**[פ' תמור' סי' קח] **יא)**ל"ק **תוס' יב)**תלה ל"ק **יג)**ס"ל **יד)**ומכל לה ל"ק **טו)** ל"ק למאמע הא מתומה מו"ל דישראל מדמעת ואינה עולה כי ל"ק ומ"ש בתוס' ד"ה ומכומה אינה מדמעת **טז)**ל"ג ומגי ל"ק **יז)**ל"ל פורגין **יח)**[ע"ש ובמכמש **יט)**[ל"ק לד. ומ"ש תוד"ה ומפאם] **כ)**מרן ישמעאל ומגזו טומאה עליה ל"ק **כ)**מין ל"ק

רבינו גרשום

טובת הנאה. שיכול ליתנה לכהן שירצה ולקבל בה דבר מועט כדקאמר כיצד ישראל וכו'; אם כהן להכהן. כלומר אם היה כהן אותו שנותן לו הסלע כדי לזכות בה **ה)**הכהן אסור דנראה כמו לאותו כהן מוכרה באותו הסלע והוי ככהן המסייע בבית הגרנות: ותנא קמא דקאמר אין נותן להן תרומה ומעשר בשכרן ואם עשו כן חיללו מאי טעמא לא אמר במתנות נמי. להכי קאמר ות"ק משום דהאי דקאמר ובקשו חכמים לקנסו כו' הוי תנא אחריתי: אמר לך. דכיון דלא מיתחלא שלעולם אין פדיון לתרומה להוציאה לחולין לא אתי למטעא בה דאע"ג דאמרינן הכא חיללו לא אתי כהן לזלזולי בהו למיכל בטומאה. אבל הני מתנות כיון דקדושת דמים ניתנו דנפדין אי אמינא חיללו אתי למיטעא בהו ואתי למינהג בהו מנהג חילול דחולין ושמא יאכילו לכלבים והוי בזיון. אין בה משום כהן כו'. דלא אמירא כ"כ: יהיב ליה לשמיעה. כהן בשכרו ולא חייש לנראה כמסייע: מבטלה ברוב. אחד בשנים ולא צריך אחד במאה כמו תרומת הארץ: ואכיל ליה. אפילו ישראל ביומי טומאה כמו חולין. ורבה כהן הוה: ורב הונא נמי[ו]. וחדא דתרומה ושקיל חדא ואכיל [ושתי] לה ומיכן ואילך דאמי חדא דתרומה באותן תרי נטלי ושקיל חדא וכן היה עושה עד שכלה כל התרומה ומבטלה כן: ואח"כ מפריש. אפילו לבסוף: כהן שטומאה יוצא מגופו. כגון זב ובעל קרי: אבל בנגיעה לית לן בה. אפילו אותו שטומאה יוצא מגופו יכול ליגע בה: ההילכך נדה קוצה לה חלה. בחוצה לארץ דנדה נמי טומאה יוצאה מגופה: ואכיל לה כהן קטן. שאין טומאה יוצאה מגופו. והך (תרומה) [חלה] דתנינן הכא דאכיל כהן קטן כלומר שאסורה למי שהטומאה יוצאה עליו מגופו כולה בשל אור קתני דשתי חלות (דהיינו תרומות) יהבינן בזמן הזה אחת לאור ואחת לכהן של אור אין לה שיעור ושל כהן יש לה שיעור ואותה של אור היא תרומה מן התורה ובהכי שדינן לה לאור דלא מצינא למיהבא לכהן לפי שחוצה לארץ בחזקת טמא וכבית הפרס דמיא ולהכי יהבינן לכהן כי היכי דלא והיא דיהבינן לכהן כי היכי דלא תישתכח תורת חלה מישראל והכי מסתבר דהך תרומה בחרומה של אור עסקינן דאי תרומה של כהן למאי אצטריך ליה למיתבה לכהן קטן אפילו כהן טמא מצי אכיל לה דהכי גרסינן במסכת חלה בפרק האחרון בשתי נשים שעשו שני קבין. רבן גמליאל אומר שלש ארצות לחלה כו' וטבול יום אוכלה. רבי יוסי אומר אינו צריך טבילה. ל"ה: ברישא מסא. ראשית העיסה:

ו)טובת הנאה. דבר מועט ואם היה כהן נותן סלע כדי שיתנו לכהן אחר קרוב כיון דלדידיה מזיל הוי גרמא ככהן המסייע: ס"ג **ותנא מ"ט לא אמר מתנות בהונה.** ולא גרס ותנא [ג] קמ"ל כהונן ים בהן טופח הגשה ומפרש כגון ישראל שהפריש תרומה מכרי מע"ש טעמא לא אמר נמי מן מה טבא שהפריש מתנותיו ורוצה שהיו לו בכורות: **אמר לך תרומה.** היינו טעמא דשריא טופח הגשה דילמא דקדושת הגוף היא דכולי עלמא ידעי דלא נפקא למולין ולא אתי אתי כהן לזיבוד מצי אתי ואמו הסלע בגויה למיטעי ולמנהג בה ענין חול ולמימר ליתמלא לה בהאי סלע דיהב ליה אבל הני מתנות בכור דקדושת דמים נינהו. לפס לית להו כהן למכור בשר בכור וחלוש ולחייס וקיבה מוכרן לישראל ואו לא בעי ליה לישראל למיכליהו בגלל ובמחלל כי היכי דעביד כהן הילכך אתי אתי כהן למיטעי [ז] כהון וסבר כיון דבני קניז ניהו: **תיתחל קדושתייהו ארבעה וזיז.** ליהיב [ח] אי אמי (ג) לסיויו ל' זוזי ואתי למינהג בהו מנהג דמולין שלא יאכלם בגלי ובמחלל כליהם המפורש בפרק חזרוט והלחייס וקיבה (חולין דף קלב:) ומשום הכי לא מנינהו והאי דנקט ובכולן הכי קאמר ובכולן התרומות והמעשרות יש בהן טופח הגשה: **תרומת חוצה לארץ.** [ט] דרבנן היא ויכול ליתנם להכהן המסייע: **לשמיעה.** כהן: **בטילה ברוב.** לאוכלה זב ולא בעינן אחד ומאה ולאחד מעורבה ברוב מולין יכול לאוכל [י] זב או כהן בימי טומאתה לאחר שבילה [יא] **רבה.** כהן היה דמדנים עלי קתני[יב]: **חמרא דתרומה.** לחולה לאדם: [יג] **אוכל וחולך.** מטעל וייסייר כדי תרומה **ויפרישנה בתמרונה: טומאה** [יד] **יוצאת מגופו.** כגון זב וזבה ונדה ויולדת קרי לאוכל לטומאת מת שריא: **בנגיעה ליתי לן בה.** ולא"ג שטומאה לא מיכפת לן לחינו מוזהר עליה לשומרה שלא יטומאנה: **ההילכך.** דבנגיעה לחינו מוזהר נדה קוצה לה חלה ואכיל לה בהן קטן. [טו] **לה: בהן קטן.** ולא גדול [יג] מפני שהטומאה יוצאה עליו מגופו ואם טבל לקריו הרי הוא כקטן ל"ת להכי נקט כהן קטן שלא רצה קרי ולא יצאה טומאה מגופו ובשלמות דרב ממאי [טו] מפרש הכייל: **בריש מסא.** פורגו"ן דכמה לתפסר לחיזדהורי מזדהרי מליגע בה מאחר שקרוחה לה שם: **בהן גדול.** כהן שהגיע לכלל מלות: [טו] [יג]**לאפנויי. לנקיים: מהו שיטבול ויאכל תרומת חוצה לארץ.** ולא הערב שמש: וכי

טובת הנאה לבעלים כיצד [ט] [א]ישראל שהפריש תרומה מכריו ומצאו ישראל אחר ואמר לו הא לך סלע זה ותנהו לבן בתי כהן מותר אם היה כהן לכהן אסור [ב] ותנא מאי טעמא לא קאמר מתנות כהונה אמר לך תרומה דקדושת הגוף היא דכיון דלא מתחלא לא אתי למיטעי בה הני כיון דקדושת דמים נינהו אתי למיטעי בהון (ט) [ג] [ד]דבר מיתחל קדושתייהו אארבעה זוזי ואתא למינהג בהן מנהג דחולין אמר רבא תרומת חוצה לארץ [א]אין בה משום כהן המסייע בבית הגרנות רב חמא יהיב ליה לשמעיה אמר שמואל [ג]תרומת [ב]חוצה לארץ בטילה ברוב רבה מבטלה ברוב ואוכל לה בימי טומאתו רב הונא בריה דרב יהושע כי [ג]מתרמי ליה חמרא דתרומה הוה רמי תרי נטלי דחולין וחדא נטלא דתרומה [ד] ושקיל חד מיכן ואילך רמי חדא ושקיל חדא ואמר [ד]שמואל תרומת חוצה לארץ אוכל והולך ואח"כ מפריש כי [ה]ואמר שמואל [ג]אין תרומת חוצה לארץ אסורה אלא במי שהטומאה יוצאה עליו מגופו והני מילי באכילה אבל בנגיעה לית לן בה אמר רבינא [ו]הילכך [ד]נדה קוצה [ה] חלה ואוכל לה כהן קטן ואי ליכא כהן קטן [ה]שקלה לה בריש מסא ושדיא בתנורא והדר מפרשא חלה אחריתי כי היכי דלא תשתכח תורת חלה ואוכל לה כהן גדול רב נחמן ורב עמרם ורמי בר חמא הוו קאזלי בארבא סליק רב עמרם לאפנויי אתאי ההיא איתתא עלת קמייהו אמרה להו טמא מת מהו שיטבול ואוכל תרומת חוצה לארץ אמר ליה רב נחמן לרמי בר חמא וכי

מקומות לריך למלך בדבריס כי ההיא דפסחים בריש מקום שנהגו (דף נח.). גבי הנהו דמפרשו [ט]מלמת מתרוחא לחמריכן דמי רוצה לאו אורח מלכי ניכלה זר בתפייהו למימ מתו למפרוסי מן הפטור על המיוד ובפ"ק דיומא (דף י.). גבי סוכת המג בתג מייבת [יג][בעיבוד ובמזוזה ובמעבר דקתמר התם דמלמוריימת קתמר דמי מדרבנן למימ מתו למפרוסי מן הפטור על המיוד ודמתני [יח] הלוקח מן עובד כוכבים למ"ד יש קנין מייבו מכמים ולא מהו לכך: **ואתי למינהג בהו מנהגו דחולין.** וטעינן (זבחים דף כח.) למסמה ולגדולה כלרך שהמלכים מוכלין [יז] בללי ובמרכל ובכל מתנות כתיב למסמה לפילו בזרוע ולחייס וקיבה כדמסמע הכא וגבי תרומה לא מלינו שיקרין בשום מכילה בגדולה דשמא לא שייך גדולה אלא בשבר: **תרומת** חוצה **לארץ בטלה ברוב.** להתירה לכהן טמא קתמר דקתמר רבה מבטל לה ברוב [יט](ופילו) בימי טומאתו ולא כמו שפירש הקונטרס לאוכלה זר ולא בעיא אחד ומאה דשבילה מוכח במתנות בפרק רבי ישמעאל (דף סג.) [יט] דלתורות לזר גבי חלת עובד כוכבים בתרן ותרומתו בחולה לתרן מודיעין תומו שהוא פטור חלתו נאכלת לזרים ותרומתו אינה מדמעת [טו]דדייק התם הא דישראל מדמעת מסמע דאינה עולה לאכול לזרים אלא אחד ואחד. **רבה מבטל לה ברוב בו'.** רבה גרס שהיה כהן [כ] לתמרינן רבה מדבית עלי קתני אבל רבא לא היה כהן לדמוכה בפרק חזרוט (חולין דף קלב.) דל"ל רבא לאמעויי זבי לי מתנות כו': **אוכל והולך ואח"כ מפריש.** מסמע לא בעי מוקף מיהו הייתי יכול לפרש שבתחרומה לאחר שיפרים התרומה [כא] יסחר מכריו שיתקייס בו מוקף אבל בקונטרס פי' לאוכל והולך [כב] ויש"ל כדי תרומה ויפרישנה **הילכך** נדה קוצה לה חלה ואכיל לה בהן קטן. יש קלת תימה לתתי נקט כהן קטן והלא לפילו גדול יכול לאוכלה אחר כך [כג] שטובל וטהר מקריו ותי מסוס טורח טבילה והלא גס נח"י טולין [כד] לתרומה וגס נבבל היו טובלים לתרומת מוקה לאדם כדמסמע לעיל דלא [כה] אלל לה רבה ברוב אלא פילו בזרוע ולחייס וקיבה כדמסמע מכל מתנות כוהנים (נדה דף נב.) שהטבילוה קודם לאחה לכוהנה שאן זה תרומה ורלה לר"י מתוך כך לתין לאלה זו שיעור ולפי שהבר מועט הוא ותנתה לכהן קטן והכי מסמע ליסנא [כו] דלקלייה בריס מסא שהבר מועט הוא ותע"ג דלא מזכיר לה אלא גבי שריפה מ"מ מסמע דהויה נמי דתעתה לקטן הבר מועט [כז] [יח]וגס קוסה שנשרפת הולרך להזכיר בריס מסא לפי שבה מלליכה בתנור אבל תרומה אלאה שהיתה מן המחוסה לא היתה רלויה כל כך ליתן לכהן קטן אפילו לא היה לה שיעור שקטן היה מאכלה וכן יין ושמן ועוד י"ל שהתרומה יש לה שיעור כגון תרומת מעשר: **בריש מסא ושדי לה בתנורא.** פי' בקונטרס לכמה לתפסר [כח] לחזדהורי מליגע בה מאחר שקרוב עליה שם מיזדהר וקשיא לפירושו להא דגגיעה אמרו לית לן בה ולגמרי שרי ליגע בלא נקט ריס מסא לפי שדרך להפך בו גחלים ועליס כמו שפי' בקונטרס מסא פורג"ן בלע"ז ויכול להכניס יפה יפה בלא נתנור בתוך האור ורלה לתסא שיהיו מדלא שרוחין בו אח הסא דלמסמע בתעניח (דף כה.) גבי דביתהו דר' חניגא [כט] דקאמר לה שיבבתה חייתי מסא דקא רייסתא וקאמרינן התם [ו] אף היא להניח מדלא נבבה [לא] אבל מאחרא יכול להיות פורג"ן כמו שפי' בקונטרס בפ"ק דמגיגה (דף ד:) גבי [לב] [יח][מריס] מגלגל דדקאי בקלניה לתתרא ובקא מהדלא תנוח בקוה מוחזת האוד של תנור שקורין [יח]מכבדא אח התנור ולפי שיש דבריס שאין מתחייבין בחלה עד לאחר שחייסי כגון סופגניון ודובשנין [לג] בפ' כל שעה (פסחים דף לז.) וכדאמר [יח]טותבה לשה ואפאה והפריס ממנה חלה נקט שקיל לה בריס מסא דבשבא בדרופה ומשליבה בתא בדאש העלמה: **פסכן** [לד] **והדר מפרשא חלה אחריתי.** מסמע שלא האמינו להפריס חלה שיהא חלה היכא דליכא כהן קטן ולא [לה] כהנהו מקומות דקתני במסכת חלה (פ"ד מ"ח) שלעולם מפריסין שמי חלות אחת לאור ואחת לכהן לחותן מקומות קרובין לנ"י ומתחזיא חלה דילהו כחלת האדם טמאה וטעונה שריפה דגזרו עליה שלא לאוכלה אפילו כהן טהור גמור ממש שהיא טמאה ולכך מפריסין לעולם של אור וחלה שהיא שלא תשכח טמאה מתרת חלה כדמפרש נמי הכא חלה דילהו כחלת יט)האדם טמאה ולא גזרו עליו שום איסור ממש טומאה עלמה ולכך התירוה גם לכהן [לו] טמא כיון דלא יולאה עליו מגופו וגם התירו לבטל ברוב והשתא לכהן גדול אפילו זב דלא מפליג הכא בין כלל לאו"ג דבחלה שהיא [לז] תרומה גדולה ונדות ולידות [לח] ולמיל ב) אסור יש בקצת ספרים כתר' כאן ג)רשב"א אומר אף במתנות כהונה כן כיצד ישראל שהפריש ר' זזי למתנות כהונה ומצאו ישראל אחר ואמר לו הילך סלע זה ותנם לבן בתי כהן מותר ואם אמר לכהן לכהן אסור ותנא ושבוע וכו' ורש"י ל"ג לה: **ג)** סבר תיתחל קדושתייהו: **ד)** דתרומה ומכאן ואילך דמי חדא: **ה)** קוצה לה חלה: **ו)** קמא ותנא דאמר בכולן: **ז)** למיטעי בהו וסבר: **ח)** דיהיב לה אבי אמו סלע דהיינו: **ט)** לאוכל הכל זר: **י)** לאכול הכל זר: **יא)** לארץ הס"ד ומה"ד הוה רמי תרי דחולין וחד תרומה לבטלה ברוב והוה שקל חד נטל דחלתא ושביק תרתי ומכאן ואילך דמי חדא לגו תרתי לבטלה והוה שקיל חדא והוי להו תרי כדמעיקרא לבטלה אחרינא: **יב)** טומאה יוצאה מגופו: **יג)** גדול הואיל והיא עצמה טמאה בנדה שהטומאה יוצאה מגופה ל"א כו' והשאר נמחק: **יד)** הכי והדר מפרש חלה אחריתי ול"ל דאין קורא לה שם דלית לה תורת חלה: **טו)** מצות הס"ד ומה"ד לאפנויי לנקביו הס"ד: **טז)** ובדמאי ובלוקח מן: **יז)** אוכלין צלי ובחרדל ובכל מתנות כהונה כתיב: **יח)** ישמעאל דאסורה לזר: **יט)** מדמעת ודייק התם: **כ)** כהן כראמרינן רבה ואביי מדבית: **כא)** התרומה שייר מכריו מעט כדי שיתקיים: **כב)** והולך הטבל וישייר כדי תרומה באחרונה ויפרישנה: **כג)** אחר שטבל וטהר: **כד)** טובלין כהנים לתרומה: **כה)** דלא מבטל לה תיבת אכיל נמחק: **כו)** לישנא דשקלה לה בריש מיסא דלא מדכר מיסא אלא גבי ההיא דשדי ליה בתנורא מ"מ תיבות מזכיר לה שריפה נמחק: **כז)** מועט הוא וגם: **כח)** דאיפשר לאיזדהורי מליגע: **כט)** חנינא דקא טרפא שיבבתא וכו' ורקאמרה: **ל)** התם תנא אף: **לא)** נבעה וכן פי' בערוך אבל: **לב)** גבי מרים מגדלא כו' ורקא מחזיא תגורא שהיתה כו' שקורין פורגין ומכבדת: **לג)** ודובשנין דפרק כל: **לד)** תיבות והדר מפרשא נמחק: **לה)** ולא דמי להנהו מקומות: **לו)** כאן היה רחוק מא"י: **לז)** לכהן קטן כיון דאין טומאה יוצא מגופו: **לח)** ללמוד הך דהכא: **לט)** אינה קבועה שטונה להפריש כו' כהן קטן ממקומות:

מסכת עוקצים

פרק א' משנה ג'

אֵלּוּ מְטַמְּאִין וּמְטַמְּאִין, וְלֹא מִצְטָרְפִין, שְׁרָשֵׁי הַשִּׁשִּׁים וְהַבְּצָלִים וְהַקַּפְלוֹטוֹת בְּזְמַן שֶׁהֵם יְבֵשִׁים, וְהָעֲמוּד שֶׁאֵינוֹ מְכֻוָּן בְּנֶגֶד הָאֹכֶל, וְיַד הַפֶּרְכִּיל טֶפַח מִכָּאן טֶפַח מִכָּאן, יַד הָאֶשְׁכּוֹל כָּל שֶׁהוּא, וְזָנָב שֶׁל אֶשְׁכּוֹל שֶׁרְקָבוֹ, וְיַד הַמַּכְבֵּד שֶׁל תְּמָרָה אַרְבָּעָה טְפָחִים,

עין משפט נר מצוה

ו א מיי' פי"ב מהלכות תרומות הלכה כ [וע"ע בטור י"ד סימן שלח שמתמה על הרמב"ם וכ"י מייטבו]: [א] מיי' פ"ה מהלכות בכורים הלכה יב: ז ב מיי' פי"ג מהלכות תרומות הלכה יח: ח ג מיי' פ"ז מהלכות תרומות הלכה ח: ט ד מיי' שם פי"ב הל' ו טוש"ע י"ד סימן שכב סעיף ה וטוש"ע או"ח סימן תמו סעיף ב כהגה"ה: י ה מיי' פ"ה מהלכות בכורים הל' י טוש"ע שם:

הגהות הב"ח

(ב) גמ' למיטעי כהון סבר תיתחל קדושתייהו: **(ג)** רש"י ד"ה ה"ג וכו' ום"ק האי בכולן: **(ד)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(ה)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(ו)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(ז)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(ח)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(ט)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(י)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(יא)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(יב)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(יג)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(יד)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(טו)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(טז)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(יז)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(יח)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(יט)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(כ)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(כא)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(כב)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(כג)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(כד)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(כה)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(כו)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(כז)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(כח)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(כט)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(ל)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(לא)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(לב)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(לג)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(לד)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(לה)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(לו)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(לז)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(לח)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה: **(לט)** ד"ה מיתחל וכו' מכי ממו פלא לה:

שיטה מקובצת

ג) ישראל. עיין בתוס' לקמן (דף נג ע"ב): **ב)** אסור יש בקצת ספרים כתר' כאן **ג)**רשב"א אומר אף במתנות כהונה כן כיצד ישראל שהפריש ר' זזי למתנות כהונה ומצאו ישראל אחר ואמר לו הילך סלע זה ותנם לבן בתי כהן מותר ואם אמר לכהן לכהן אסור ותנא וכו' ורש"י ל"ג לה: **ד)** תרומה ומכאן ואילך דמי חדא: **ה)** קוצה לה חלה: **ו)** קמא ותנא דאמר בכולן: **ז)** למיטעי בהו וסבר: **ח)** דיהיב לה אבי אמו סלע דהיינו: **ט)** לאוכל הכל זר: **י)** לאכול הכל זר: **יא)** לארץ הס"ד ומה"ד הוה רמי תרי דחולין וחד תרומה לבטלה ברוב והוה שקל חד נטל דחלתא ושביק תרתי ומכאן ואילך דמי חדא לגו תרתי לבטלה והוה שקיל חדא והוי להו תרי כדמעיקרא לבטלה אחרינא: **יב)** טומאה יוצאה מגופו: **יג)** גדול הואיל והיא עצמה טמאה בנדה שהטומאה יוצאה מגופה ל"א כו' והשאר נמחק: **יד)** הכי והדר מפרש חלה אחריתי ול"ל דאין קורא לה שם דלית לה תורת חלה: **טו)** מצות הס"ד ומה"ד לאפנויי לנקביו הס"ד: **טז)** ובדמאי ובלוקח מן: **יז)** אוכלין צלי ובחרדל ובכל מתנות כהונה כתיב: **יח)** ישמעאל דאסורה לזר: **יט)** מדמעת ודייק התם: **כ)** כהן כראמרינן רבה ואביי מדבית: **כא)** התרומה שייר מכריו מעט כדי שיתקיים: **כב)** והולך הטבל וישייר כדי תרומה באחרונה ויפרישנה: **כג)** אחר שטבל וטהר: **כד)** טובלין כהנים לתרומה: **כה)** דלא מבטל לה תיבת אכיל נמחק: **כו)** לישנא דשקלה לה בריש מיסא דלא מדכר מיסא אלא גבי ההיא דשדי ליה בתנורא מ"מ תיבות מזכיר לה שריפה נמחק: **כז)** מועט הוא וגם: **כח)** דאיפשר לאיזדהורי מליגע: **כט)** חנינא דקא טרפא שיבבתא וכו' ורקאמרה: **ל)** התם תנא אף: **לא)** נבעה וכן פי' בערוך אבל: **לב)** גבי מרים מגדלא כו' ורקא מחזיא תגורא שהיתה כו' שקורין פורגין ומכבדת: **לג)** ודובשנין דפרק כל: **לד)** תיבות והדר מפרשא נמחק: **לה)** ולא דמי להנהו מקומות: **לו)** כאן היה רחוק מא"י: **לז)** לכהן קטן כיון דאין טומאה יוצא מגופו: **לח)** ללמוד הך דהכא: **לט)** אינה קבועה שטונה להפריש כו' כהן קטן ממקומות:

הוקדש לעילוי נשמת אבי מורי **אברהם מלכה** ז"ל ב"ר **מרדכי וחביבה** ע"ה נלב"ע ז' אייר תשס"ט

וכי הזאה יש לנו אמר ליה רמי בר חמא לא ליחוש ליה לסבא אדהכי אתא רב עמרם אמר להו הכי אמר רב טמא מת טובל ואוכל בתרומת חוצה לארץ ולית הלכתא כוותיה דאמר מר זוטרא משמיה דרב ששת טמא שרץ טובל ואוכל בתרומת חוצה לארץ ולית הלכתא כוותיה: בכור נאכל שנה בשנה כו': מדקאמר נולד בו מום בתוך שנתו למימרא דלשנה דידיה מנינן מנא הני מילי דאמר רב יהודה אמר רב דאמר קרא לפני ה' אלהיך תאכלנו שנה בשנה איזוהי שנה שנכנסת בחברתה הוי אומר שנה של בכור דברי רבי תנא שנה בשנה יום אחד בשנה זו ויום אחד בשנה זו לימד על הבכור שנאכל לשני ימים ולילה אחד (ע) דברי רב מנא להו ילפי מקדשים וקדשים גופייהו מנלן אמר רב אחא בר יעקב אמר קרא כבש בן שנתו שנתו שלו ולא שנה של מנין עולם ורב נאכל לשני ימים ולילה אחד מנא ליה נפקא ליה מובשרם יהיה לך כחזה התנופה וכשוק הימין הקישו הכתוב לחזה ושוק של שלמים מה להלן שני ימים ולילה אחד אף כאן שני ימים ולילה אחד ואידך

וכי הזאה יש לנו. בזמן הזה לכיון דלית עכשיו הזאה ז] בזמן הזה הערב שמש נמי לא בעי: **לא ליחוש ליה לסבא.** בתמיה וכי לא נחוש לכבוד רב עמרם שימנו בכאן ואין טוב להטורח שוס הורמה עד שיבא: **טובל ואוכל.** ואין לריך הערב שמש: **ולית הלכתא כוותיה.** הס"ק קמהדר ליה: **דלשנה דידיה מנינן.** דהס טולד הבכור בניסן רשמי לקיימו עד ניסן אחר ולא ממרינן מתשרי שהשנה שנת מנין עולם שלמה נמי שנת הבכור: **זו שנה של בכור.** כלומר לכי חזלת אחר שנת הבכור היא נכנסת בחברתה לכי הוי לבכור שנה אחת בשנה זו ויום אחד בשנה זו: **רב מנא להו.** ללמוד לדיליה מינן: **מקדשים.** משאר קדשים הבאים בני שנה לכתיב הכא כבש בן שנתו: **ובשרם יהיה לך כחזה התנופה.** בבכור מיעטעי בסלד ויקח קרח: תודה לימה נאכלת לחל ליום ולילה והמורס ממנה להיימו חזה ושוק כיולא בה הוא: ומידך

מדמעטת י] דלא"ג דמרומת מוקה לאהרן מדמעטת כלהניח במנחת כפ' רבי ישמעאל (דף ד) ושמא לפילו הבאים במקומות הבטויים במנחה אינה מדמעטת ונרלה לרבי דבין הכא ובין התם אף במקום שהממירו להפרים חלה עליה לא המבירו להפרים אחי תרומות להם לא מלרין במנחה להפרים אחים חלה במנחה יא ויש ליתן טעם שבחלה יש יותר לאהר שלא תשתכח משום דשייכא בכל חדש המגלגל עשתו אבל תרומה אין רגילין בה חלה בעלי קרקעות וממרחי תרומות: **וכי הזאה יש לנו.** ולא היה נרלה יב] לומר שבחטעמין במה היו הולכין ומזין בהרן ומוזחים ומוכלים בתרומה למשוח טומחת מוקה לאהרן לא תמו בחלת מוקה לאהרן אבל בכל יג] הטומחות לחוריית מקור כל זמן שלא טבל כיון יד] דמן התורה כ)לפילו למולין כי אין סברא שתקנו חלת כהן בחוקה לחלה לאהרן שהיו יכול לאוכלה חלה אם כן יל ויזה בהרן ישרחל ומטומחת המת אי אפשר להזהר לחט"ג לבריכין לזיהר מחמת כהוחמם מכ"מ מטומחת מרא שהיא בחזל אפילו על ידי אהל כדחוכח בזיר בפ' כהן גדול (דף נג.) שמחיהל על מרא בחיהל על המת ובריא מהלו' מוכח שהשפוד נעשה בחזל ע"י אהל המת מחוחה לא היו יכולים לזיהר וגם אין בריכין יד] לפרוש בחלת בריא מוסכמת לחהלות כל טומחת המת שהן בזיר מגלח עליה

אין כהן מוזהר עליה ולכאי מסברא שבחלה הזאה וטבילה היו חולבין חוחה וברין לפרש מחוך הלכה זו להא דתנן במסכת חלה (פ"ד מ"ח) מן הטהר יו)עד חמון ולפנים שהי חלות חחת לחול וחחת לכהן כו' וטבול יום חולבה ר' יוסי חומר ח"ל טבילה וחסורה טו)וכזרים כו' בטבול יום דבעל קרי מיירי ושרי בלא הערב שמש ח"פ שטומחה יולחה עליו מגופו דלי בטומחת מת וכי הזאה יש לנו טז] ור' יוסי חומר לפילו בעל קרי ח"ל טבילה חדע מדלא חשיב